

POŠTENOST, PRAVIČNOST, POGUM ...

Polkovnik Miha Škerbinc je prevzel poveljevanje 1. brigade Slovenske vojske 17. decembra lani ob Dnevu brigade, ko enota slavi svoj praznik. Takratni poveljnik Poveljstva sil SV, brigadir Branimir Furlan, ga je v nagovoru ob slovesnem prevzemu dolžnosti označil »kot otroka Prve brigade« in hkrati profesionalne sestave SV. Izrazil je tudi prepričanje, da bo pod njegovim poveljstvom ohranil drznost, ambicije in inovativnost. Polkovnik Miha Škerbinc je v nagovoru predstavil ključne naloge brigade v prihodnje in izpostavil potrebo po ohranjanju karakterja in vrednot Prve: poštenost, pravičnost in pogum ter pomoč tistim, ki to potrebujejo, saj »bodo le tako zmagovali tudi v prihodnje«.

Vaša karierna pot je tesno povezana z ustanovitvijo in začetkom delovanja 10. BMS v Logatcu. Verjetno jo je prav to tudi »usodno« zaznamovalo!

Sam gledam na svojo vlogo pri formiranju 10. bataljona za mednarodno sodelovanje, kot smo ga takrat v letu 1996 poimenovali, bolj kot na posledico neke »usodne« zaznamovanosti iz moje mladosti kot pa na ključen dogodek v moji karieri. Posledica vzgoje v družini in okolja, v katerem sem rasel, me je naredila za socialno občutljivega in angažiranega človeka. Po drugi strani pa sem že v mladosti imel afiniteto do vojske in do orožja. Vse to je pomenilo, da sem se z veseljem odločil za vojaški poklic, da sem vedno kritično ocenjeval in presojal aktualno stanje in inovativno razmišljal o potrebnih spremembah. 10. bataljon je takrat bil zame najboljša priložnost, da v praksi spremenim vse tisto, kar me je motilo

nekoč pri JLA in kasneje pri razvoju TO in SV. Zato sem bil navdušen, ko me je takratni načelnik general Albin Gutman izbral za to dolžnost. Takrat sem imel res občutek, da ustvarjam nekaj novega, nekaj dobrega in nekaj, kar bo koristilo Slovenski vojski in moji domovini. Najlepše od vsega pa je bilo, da smo bili takrat v Logatcu v bataljonu zbrani ljudje podobnega razmišljanja in ambicij.

Ni pa bilo lahko, kot bi si nekdo s te časovne razdalje lahko predstavljal. Vojska je v povprečju takrat imela kar nekaj težav z nami. Ampak vse to je dalo našemu delu še poseben čar in ustvarilo še trdnejše vezi med nami vojaki.

Bili ste eden prvih častnikov SV, ki je odšel na vajo večjega obsega v ZDA že v devetdesetih letih. Vtisi verjetno še vedno živijo, kaj vam je ta vaja zapustila?

Spet sva pri tistem mojem karakterju, ki me je gnal, da sem bil vedno tam, kjer se je nekaj dogajalo. Cooperative Nugget 95 je bila prva mednarodna vojaška vaja, na kateri je sodelovala SV. Takrat smo izbrali najboljšo, kar smo imeli, in to so nedvomno bili fantje iz 1. specialne brigade Moris. Pred kratkim smo si ogledovali fotografije iz tistega časa in Davorin Osojnik, ki je bil takrat poveljnik voda, je komentiral, da je bila to najboljša enota SV, v kateri so bili »nori«, drzni, pogumni in lojalni vojaki, ki bi si jih lahko želela vsaka vojska na svetu. Med fotografijami je bila tudi tista, ko nas je obiskal nedvno preminuli ameriški general John Shalikashvili, takrat poveljnik združenega poveljstva ameriške vojske. Spomnim se, kako ni skrival navdušenja nad našimi fanti. Res smo se izkazali na tisti vaji. Postavljeni so bili temelji za to, kar danes SV predstavlja v zavezništvu in mednarodnem merilu. Brez kančka samohvale si upam trditi, da smo spoštovani kot visoko profesionalna, solidno opremljena, predvsem pa dobro usposobljena in zmogljiva vojska predanih in strumnih vojakov, ki je sposobna narediti kakovostno razliko pri izvajanju najbolj kompleksnih nalog.

Kot pripadnik 10. bms ste verjetno med prvimi spoznali usmeritev, ki ji je sledila SV nekaj let kasneje: profesionalizacijo vojske?

To drži. Danes vem, da temu v zavezništvu rečemo transformacija. Takrat me je pri delu bolj gnal občutek, da je treba stvari neprestano spreminjati na bolje. Danes mnogo bolje razumem, zakaj je to

pravzaprav nujno potrebno. SV sodi tudi med tiste bolj transformacijsko naravnane vojske. Če se ozremo dobrih dvajset let nazaj, sta naš razvoj in napredek očitna. Pri tem je šlo za dva že dobro znana procesa, in sicer za proces profesionalizacije, ki je pomenil še marsikaj več kot samo prehod iz naborniške v poklicno sestavo, in za proces doseganja interoperabilnosti oziroma kasneje za proces integracije v zvezo NATO. Ob tem bi omenil še dvoje procesov, ki sem jih opazil in ki sta po mojem mnenju odločilno vplivala na razvoj SV. Prvi je bil proces iskanja lastne identitete. Marsikaj smo po letu 1991 naredili s tem ciljem. Biti drugačen, kot je bila JLA, biti evroatlantsko usmerjen pa ne zapostaviti svoje lastne narodne vojaške tradicije. No, in ravno v današnjem času skušamo v SV vse te procese združiti v t. i. transformacijo in se trudimo vzpostaviti transformacijski karakter v svoji vojski, kar je v praksi preraslo že v nov proces SV.

10. MOTB in 1. BRSV sta v preteklosti seveda igrala pomembno vlogo pri razvoju Slovenske vojske. Vsi procesi, o katerih sem govoril, so se v tej sredini odvijali morda za spoznanje intenzivneje kot kje drugje. Veliko inovacij in oranja ledin sta ti enoti opravili za Slovensko vojsko. Premalo časa imava, da bi našteval vse, a spomnil bi na prvo mednarodno vojaško misijo SV v Albaniji, pa na to, da je bil 10. MOTB prvi preverjen in certificiran bataljon SV v zavezništvu in prva tako velika enota, poslana na misijo. Vmes pa je seveda še ogromno zgodb o uspehu, na področju usposabljanja, razvoja profesionalnih odnosov in sistema profesionalne vojske, na področju taktike itd.

Poveljevali ste doslej največjemu kontingentu SV v tujini. Kako ste doživljali mirovno misijo na Kosovu v tistem času?

Misije Joint Enterprise v silah KFOR na Kosovu se spomnim predvsem po tem, kar sem takrat v šali imenoval »moje štiri kosovske bitke«. Šlo je prav gotovo za kar velik izziv. V 10. MOTB sem prišel z izkušnjami v poveljevanju 20. MOTB. Bataljon je imel takrat dve zelo zahtevni nalogi. Najprej je bilo treba zagotoviti operativne zmogljivosti po najstrožjih kriterijih in bataljon je bilo treba pripraviti za misijo na Kosovu. Stanje na začetku pa ni bilo idealno. Vse to nam je odlično uspelo in na misijo smo šli res dobro pripravljeni.

Na sami misiji pa je šlo za več stvari. Prvič, in to je bila prva pomembna »bitka«, je bilo treba poskrbeti za organizirano delo z jasno vizijo in s cilji, kar je pri tako veliki enoti (podrejeno smo imeli še madžarsko četo) toliko pomembnejše. Treba je bilo zagotoviti red in disciplino, pa tudi pogoje za delo in priložnosti za aktiven počitek. To so pogoji ne samo za kakovostno izvajanje nalog, ampak tudi za veliko bolj bistveno stvar, za varnost naših pripadnikov. Drugič je bilo treba najti ustrezen pristop in vzpostaviti kakovosten odnos z lokalnimi oblastmi in s prebivalstvom. Takrat smo bili zelo »nabrušen« bataljon. V operativnem ciklu smo se večji del usposabljali v ofenzivnem delovanju, ker smo bili vezani na zaključno preverjanje, ki smo ga potem izvedli na vaji v Varpaloti. Agresivnost pri vojakihi je bilo treba seveda na vsak način zmanjšati, pojavljali smo se na terenu, povsod smo bili prisotni, vzpostavljali smo neposredne stike in komunikacijo s prebivalci, izvedli vrsto projektov na t. i. civilno-vojaškem področju, na koncu koncev pa z neko iskrenostjo in s prizadevnostjo v želji po nujenju pomoči civilnemu prebivalstvu hitro uspeli pri tako imenovanem »hearts and minds« pristopu. Med civilno vojaškimi projekti velja morda posebej izpostaviti šolo v Zahqu, ki smo jo zgradili s sredstvi, ki smo jih praktično zbrali sami od lokalnih sponzorjev, pa kilometre cest, ki smo jih popravili, zdravstveno in veterinarsko oskrbo, ki smo jo nudili po okoliških manj dostopnih vaseh, organizirali smo vrsto aktivnosti po lokalnih šolah, organizirali, pa tudi vodili, gašenje sedmih večjih gozdnih požarov, podprli donacijske projekte od računalniške opreme do gasilskega avta in podobno. Spomnim se, da smo v manj kot 24 urah od incidenta na Kosovu s helikopterjem pripeljali naše vojaške potapljače, ki so potem v neki žalostni zgodbi našli truplo v reki utopljenega dečka. Skratka, vojaki so s svojim delom na terenu, mi pa z dobrim načrtovanjem in z izvrinimi idejami uspeli vzpostaviti res odlične odnose z lokalnimi oblastmi in s prebivalci. Nekatera osebna prijateljstva ohranjam še danes. Tudi ta »bitka« je bila dobljena.

Vse tudi ni bilo tako lepo in ukvarjali smo se z različnimi problemi. Še najbolj so motili različne govorce in konstrukti, ki so se ustvarjali za nas tam nekje daleč v domovini. Udeležba tako velike enote na

misiji je imela tudi kar opazen medijski odziv. Ob obiskih načelnika generalštaba, ministra za obrambo, parlamentarnega odbora in drugih nas je obiskal v času misije tudi predsednik republike. Seveda ne bi bili slovenski kontingent brez nekaj tiste pregovorne slovenske škodoželjnosti in preprirov. Ob vsem ostalem je seveda bilo ukvarjanje s takimi zadevami za vse nas še poseben napor.

Zadnja, četrta »bitka« je bila pa čisto moja osebna. Vojaki smo pri svojem delu veliko odsotni od doma. Samo v letu pred misijo sem bil na različnih terenskih usposabljanjih kar 90 dni. Pa sem bil poveljnik bataljona. Predstavljajte si potem, koliko so bili zdoma poveljniki vodov in čet ter vojaki. No, to »bitko« sem izgubil in po misiji sem se ločil.

Vseskozi ste povezani s 1. brigado SV, ste njen soustvarjalec in posredno tudi soustvarjalec razvoja profesionalne vojske. Kaj se je na primer v zadnjem desetletju bistvenega spremenilo v SV?

Imamo opazno nižje plače (smeh). Ne ne, se mi zdi, da nas je v vojski kar večina, ki jemljemo svoj poklic kot profesijo in denar tukaj še zdaleč ne igra najpomembnejše vloge. In to je tudi hkrati del odgovora, kaj se je spremenilo. Mislim, da smo ravno deset let nazaj ukinili naborniški sistem in potem rekli, da bomo imeli samo še profesionalno vojsko. Definitivno smo prešli na sistem poklicne vojske, ki pa je po mojem mnenju tudi vedno bolj profesionalna. Govoril sem o odzivih na naše delo v mednarodnem okolju. Pa pogledjmo tudi na to, kar se dogaja doma. Ali ni najlepši prikaz tipičnega vojaškega altruizma in s tem tudi profesionalnosti na eni strani ter dobre organiziranosti in učinkovitosti na drugi tudi naša podpora sistemu zaščite in reševanja in posredovanje vojske ob poplavih in drugih naravnih nesrečah? Pa naša pomoč pri reševanju v gorah in ob večjih prometnih nesrečah? Na drugo mesto bi pa prav gotovo uvrstil visoko profesionalno usposobljenost kadra. Najboljše odločitve ljudi, ki so vodili sistem v preteklosti, so po mojem mnenju bile povezane z vlaganjem v znanje in z izobraževanji tako doma kot tudi v tujini. Posebej na začetku so nam pri tem zelo pomagali tudi zavezniki. Danes imamo več generacij mladih visoko kompetentnih in relativno izkušenih pripadnikov in pripadnic, ki so v povprečju ne samo

primerljivi, upam si trditi, da so nadpovprečni v svetovnem merilu. Žal mi je, ker se včasih znamo premalo pohvaliti, ampak vsako leto se z izobraževanj v tujini vrne kar nekaj naših častnikov in podčastnikov s titulami najboljših v generaciji ali najboljših med tujimi študenti. In SV danes je prav gotovo kompetentnejša in strokovno ter kadrovsko veliko močnejša, kot je bila še deset let nazaj.

Vso to znanje nas dela tudi za verodostojnejše partnerje v zavezništvu. Tudi če stagniramo v opremljanju, pa znamo »z manj narediti več« oziroma smo sposobni dojeti skupne projekte v zavezništvu ter jih prenašati tudi v nacionalne okvirje. Skratka, kar dobro poznam stanje v marsikateri vojski tako v zvezi NATO kot izven. Prepričan sem, da Slovenska vojska sodi med tiste naprednejše vojske, ki se uspešneje in hitreje prilagajajo spremembam v okolju in ki so bolj razvojno usmerjene. Veseli me, da to opazijo tudi državljani in državljanke Republike Slovenije, vsaj če sodim po rezultatih anket kar zadnjih nekaj let.

Med delom v GŠ SV ste bili eden soustvarjalcev nove organiziranosti obrambnih sil Republike Slovenije. Katere so ključne točke nove organiziranosti, kako jo uvajate in kdaj bo v popolnosti zaživel ter kaj pričakujete, da bo reorganizirana struktura prinesla?

To je zelo kompleksno vprašanje in težko bo na kratko tudi dovolj jasno in razumljivo odgovoriti. Treba je razumeti, da gre pri transformaciji za več stvari. Predvsem aktualne ekonomske razmere so skoraj v vseh državah zavezništva pospešile nekatere transformacijske procese in v večjem številu držav so bile v bližnji preteklosti izvedene kar korenite reforme. Ne samo v oboroženih silah, ampak tudi širše, v obrambnem resorju in obrambno-varnostnem sistemu. Najbolj izraziti skupni imenovalci so racionalizacija, zmanjševanje strukture in zmogljivosti, predvsem pa t. i. birokratskega dela sistema, po pravilu tudi v integraciji ministrstev in generalštabov. V Sloveniji imamo več kot dovolj razlogov, da tem primerom sledimo. Samo finančna sredstva, ki jih namenjamo obrambnim izdatkom, so za 40 % manjša kot leta 2009. Smo v situaciji, ko porabimo skoraj 80 % teh sredstev samo za plače in ko nista ogrožena samo razvoj in opremljanje, ampak tudi delovanje in usposabljanje. Smo na zadnjem

mestu v zavezništvu po vlaganjih v razvoj in smo na čistem vrhu po višini znižanja sredstev za obrambne namene. To so dejstva, mimo katerih se ne da iti.

Minister za obrambo je sredi prejšnjega leta izdal usmeritve za pripravo transformacije obrambnega resorja. Novi minister pa je v svojih prvih nastopih tovrstne cilje postavil še ambicioznejše.

Najkrajše lahko povem, da se bomo že do polovice leta 2013 v SV zmanjšali za kar 9 poveljstev in pridobili en operativni bataljon. V šali bi lahko rekel, da bo vojska imela manj poglavarjev in več Indijancev. Načelnik si je zadal kot cilj pomladiti poveljniški kader in dolgoročno odpraviti kadrovska neskladja. Na splošno pa gre pri preoblikovanju SV za dosego ciljev pri vzpostavljanju lažje (v večji meri pehotne), fleksibilnejše, vitkejše, racionalnejše in bolj teritorialno orientirane vojske z zmogljivostmi za izvajanje obrambnih nalog, nalog v okviru zavezništva in podpore nalogam zaščite in reševanja. Takšno je moje dožemanje ciljev transformacije in ciljev preoblikovanja Slovenske vojske. Kar pa se tiče 1. BR SV, pa sem vesel, da bomo s preoblikovanjem prerasli v enoto brigadne ravni, ki bo s svojo strukturo imela tudi zmogljivosti za izvajanje združenega bojevanja rodov. Sedaj bo šele možno na pravi način uporabljati brigado, opredeliti taktiko tehnike in procedure ter se postaviti v normalne doktrinarne okvirje delovanja. Na ta način bomo tudi lahko usposobili večje število poveljniškega in štabnega kadra, da bo suvereno deloval v nacionalnem in mednarodnem okolju po standardizirani rutini in postopkih. Dobili bomo tudi »konkurenco«, saj bosta 1. in 72. brigada praktično enaki tako po strukturi kot zmogljivostih. Vsaka bo imela svoje manevrske enote v pehotnih polkih, svojo ognjeno podporo v ognjeni četi ter bojno podporo in podporo poveljevanju v več rodovskih četah, ki bodo združene v rodovskem bataljonu. Logistično zagotovitev bo brigadi zagotavljala logistična brigada s svojimi »mobilnimi« prednjimi logističnimi enotami. Ko pogledam novo strukturo brigade praktično, ne najdem tudi nekih pomembnejših razlik s klasičnimi strukturami brigad drugih držav v zavezništvu. Skratka, ne glede na to, da nas v naslednjih mesecih čaka veliko dela in izzivov, se veselim priložnosti, ko bomo z novo strukturo brigade začeli izvajati vaje in naloge.

SV se je pogosto znašla na udaru javnosti, nekateri so mnenja, da gre razvoj v napačno smer, drugi spet, da vojske – takšne, kot je – sploh ne potrebujemo ... Kako se počutite ob prebiranju takih in drugačnih zgodb?

Zame osebno obstoj oboroženih sil neke države ni povezan samo z vprašanjem obrambe in varnosti, ampak tudi državotvorne zrelosti in odgovornosti. Morda bi lažje razumel stališča o nepotrebnosti vojske in odpiranje že tako stare dileme »topovi ali maslo«, če ne bi živeli v državi, ki si je z zgodovinskega vidika pred relativno kratkim časom tudi z orožjem in žrtvami izborila svojo samostojnost. Tudi če imajo nekateri občutek, da smo to dosegli lahko, tudi ker morda njim samim ni bilo treba kaj dosti žrtvovati, pa smo imeli najbolj krvavi prikaz grozot vojne praktično na svojem pragu. Razumem, da je marsikomu težko ob vseh aktualnih temah ter načina življenja, predvsem pa pri poplavi drugih skrbi, razmišljati v strateškem kontekstu in širšem zgodovinskem okvirju, pa vendar. Pred slabima dvema letoma sem se vrnil s študija v ZDA in veliko sem se ukvarjal z geopolitičnimi obrambno-varnostnimi trendi. Osebnostno sem prepričan, da je danes svet globalno v skrb vzbujajočem stanju. Skoraj vsi trendi so izrazito negativni in če vprašate mene, obstaja velika verjetnost pojava krize širšega obsega. Običajno je res, in zgodovina to nedvoumno potrjuje, da ni vprašanje, ali bo naslednja vojna, ampak samo, kdaj bo. In sedaj se pojavi seveda dilema, ali je kriza čas, ko je treba najprej varčevati pri vojski oziroma obrambno-varnostnem sistemu ali pa je čas, ko okoliščine kažejo na to, da se naša ogroženost povečuje in s tem seveda tudi potreba po krepitvi obrambno-varnostnega sistema. To so zelo zahtevne strateške odločitve. V vsakem primeru presojanja o potrebnosti obstoja vojske ne gre za nekaj, kar nekdo reče na cesti ali ker se kake druge teme ne spomni. Gre za resen strateški razmislek, za odgovorno in razumno presojo. Tudi verjamem, da imamo Slovenci ogromno priložnosti biti inovativni in izvirni na različnih področjih. Težko verjamem, da bi uspeli v tem času požeti odobravanja v svetu s kakšnimi unikatnimi projekti ukinjanja vojske. Ne bi želel biti s kakšnimi narobe razumljen. Vsekakor gre tudi za demokratičen proces in za to, da lahko ima vsak svoje mnenje. Želel pa bi, da bi se diskurz o teh temah vodil z vso

Polkovnik Miha Škerbinc se je rodil 6. junija 1965 v Mariboru.

IZOBRAZBA

Magister znanosti strateškega upravljanja z viri, National Defense University, Washington D.C.

Univerzitetni diplomirani politolog - obramboslovec, FDV, Ljubljana

VOJAŠKA ŠOLANJA

1984 Šola za rezervne častnike zračne obrambe, Jugoslavija
1997 Tečaj »Ohranjanje miru«, Avstrija
1998 Tečaj za vojaške opazovalce, Finska
1998 Poveljniško-štabna šola, Slovenija
2003 Command and General Staff College, ZDA
2010 Industrial College of Armed Forces, NDU, ZDA

PREDHODNE DOLŽNOSTI V SV

1985 Poveljnik voda zračne obrambe
1991 Poveljnik protiterorističnega oddelka
1992 Poveljnik oddelka Vojaške policije
1993 Načelnik za civilno-vojaško sodelovanje v 74. OKMB
1996 Izvršilni častnik v 10. bataljonu za mednarodno sodelovanje
1998 Načelnik štaba 1. brigade SV
2003 Poveljnik 20. motoriziranega bataljona
2006 Poveljnik 10. motoriziranega bataljona
2008 Načelnik sektorja za načrtovanje in v. d. načelnika štaba PS SV
2011 Načelnik Centra za doktrino in razvoj
2012 Namestnik direktorja štaba Generalštaba SV

MEĐNARODNO OKOLJE

1999 Vojaški opazovalec v misiji OZN UNTSO Bližnji vzhod
2007 Poveljnik bojne skupine v silah KFOR na Kosovu

DRUŽINA IN INTERESNA PODROČJA

Poročen je in živi z Alenko in njenim sinom Simonom, je oče hčerki Urši. Rad ima šport in naravo, uživa v lovu in ribolovu.

resnostjo, z argumenti ter s strokovnimi podlagami ter ob vsej potrebni državo-tvorni drži. Drugače je to bolj podobno tisti zgodbi, ko se naivni kmet poleti dela norca iz soseda, ker se znoji, ko pripravlja drva za zimo. Podobno imajo tudi različne iniciative za ukinjanje vadišč in strelišč drugo plat medalje. Kar nekaj primerov poznam, ko so ljudje najprej kupili skoraž zastonj parcele ob vojaških objektih, ki so bili tam še od časa Marije Terezije, zgradili hiše, danes pa se pritožujejo nad hrupom in nad tem, da vojska ne sodi v to okolje. To so primeri, ki jih tudi razumem v kontekstu konflikta lokalnih in nacionalnih interesov. Praksa danes kaže, da se v večini primerov z ustreznim dialogom da doseči kompromise, ki so v obojestransko korist. Poglejmo primer uspešnega sodelovanja z lokalno skupnostjo ob postavitvi vojaškega muzeja v Pivki, ki postaja vse večja znamenitost, spomnim se, kako dobro smo sodelovali z lokalno skupnostjo leta 1998 ob do sedaj največji mednarodni vaji na Dolenjskem, pa velike vaje trilateralne brigade v Postojni. Slovenska vojska ni moja, tudi ni načelnikova ali ministrova. Slovenska vojska je naša. Prav rad bi včasih, da bi ljudje bolj razmišljali v smeri, kaj lahko svoji vojski dajo, kot pa, kaj bodo od vojske in ministrstva dobili.

Ne bi se strinjal, da je Slovenska vojska pogosto na udaru javnosti. Povedal sem,

kako me veseli, da je slovenska javnost naklonjena Slovenski vojski in jo visoko spoštuje. Prav se mi pa tudi zdi, da so novinarji še posebej občutljivi na vse dogodke, povezane z vojsko in nami vojaki. Tudi glede razvoja so seveda obstajala različna mnenja. Tudi sam bi si želel nekatere stvari narediti hitreje, odločneje in še v večjem obsegu. Pa je po eni strani to stvar dialoga v vojski in kresanja različnih stališč v kreativnem razmišljanju in iskanju rešitev, po drugi strani pa realnost možnega. Osebnostno s tem nimam težav in do sedaj mi je Slovenska vojska vedno omogočala in dopuščala, da sem povedal, kaj mislim.

Poveljnik 1. brigade: zagotovo izziv! Kako se ga lotevate, kakšni so vaši načrti, kakšni so razvojni načrti vaše enote?

Lepo se mi je bilo vrniti v »Prvo«. Veliko spominov me veže na to enoto, predvsem pa sem tukaj vedno našel ljudi, s katerimi mi je bilo v veselje delati. Poveljeval sem dvema bataljonoma te brigade, začel kariero v tretjem. Bil sem načelnik štaba, pa namestnik brigade. Tukaj sem »spreminjal svet« in doživel najlepše trenutke svoje kariere. V brigado se vračam spet v zelo zanimivem času, ki s seboj prinaša veliko izzivov. Preoblikovanje brigade bo prav gotovo prva naloga. Spremeniti strukturo, vzpostaviti nove relacije, doreči taktiko in operativne postopke, se

usposobiti in zagotoviti pripravljenost v novih zmogljivostih. Brigado vidim še kot učinkovitejšo in odzivnejšo. Sedaj bomo za to praktično imeli v svoji sestavi tudi vse zmogljivosti. Časi in razmere nam niso najbolj naklonjeni. Za vse to bo na razpolago opazno manj virov, kot jih je bilo v preteklosti. Znanje, inovativno razmišljanje in voditeljstvo bo treba uporabiti v iskanju rešitev in ustreznem motiviranju ljudi.

K.B.
Foto: Bruno Toič

